

Світ який — мереживо казкове!..

Світ який — ні краю ні кінця!

Зорі й трави, мрево світанкове,

Магія коханого лица.

Світе мій гучний, мільйонноокий,

Пристрасний, збурунений, німий,

Ніжний, і ласкавий і жорстокий,

Дай мені свій простір і неспокій,

Сонцем душу жадібну налий!

Дай мені у думку динаміту,

Дай мені любові, дай добра,

Гуркочи у долю мою, світе,

Хвилями прадавнього Дніпра.

Не шкодуй добра мені, людині,

Щастя не жалій моїм літам —

Все одно ті скарби по краплині

Я тобі закохано віддам.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.